

Az igazi szentbernáthegyi védelmében

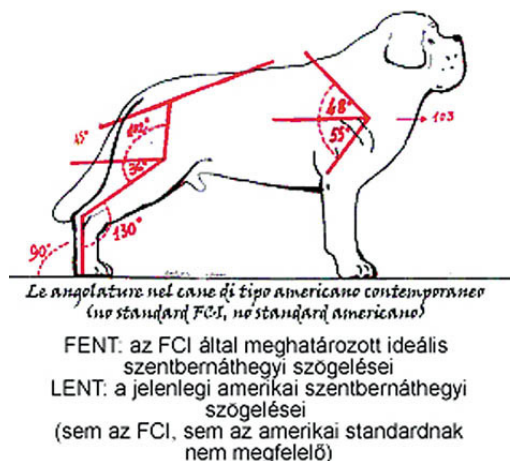
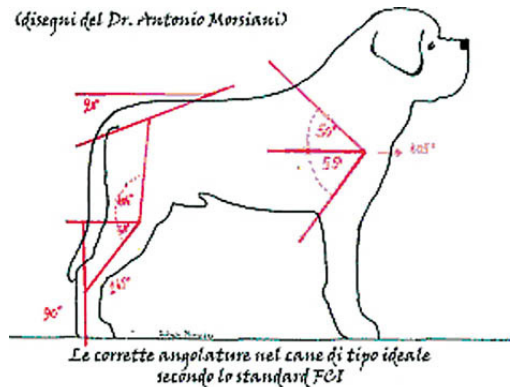
Kutya.hu – Bóta László 2007.12.02.

Sok évvel ezelőtt, egy különösen nehéz időben, amikor bírók és tenyésztők számára is lehetetlennek látszott az előrelépés, Roberto De Sanctis tenyésztő egy áttekintő cikket írt a boxer fajtáról meghatározva azokat a tulajdonságokat és ismérveket, melyek meghatározzák a fajta alapvető ismérveit.

(dr. Giovanni Morsiani és dr. Gianluigi Streparola)

A cikk címe "Állásfoglalás a Boxer védelmében", mely a szerző eredeti szándéka szerint is először sok kritikát kapott, azonban később célját elérve a tenyésztőket és bírókat is a fajta mélyebb tanulmányozására készítette. Néhány évvel ezelőtt, az Olasz Szentbernáthegyi klub, az Antonio Morsiani nemzetközi alapítvány és az Olasz Kennel klub szemináriumokat és szakmai értekezleteket szervezett, melyeken a szentbernáthegyivel kapcsolatos tanulmányok, technikai dokumentációk kerültek megbeszélésre, célul tűzve ki, hogy mindenki számára egyszer s mindenkorra megteremtse a fajta alapvető jellemzőinek meghatározását, melytől soha, semmilyen körülmények között nem térnek el a fajta speciál vagy all rounder bírói. Mindezt, a rendkívül nagy nemzetközi munkával létrehozott, három évvel ezelőtt bevezetett (2004 április) új FCI szentbernáthegyi fajta standardja érdekében is tettük, melyben Olaszország az egyik vezető szerepet töltötte be.

Az új szöveg, melyet teljes joggal mondhatunk részletes, minden fontos ebtudományi és küllembeli értékeléshez megfelelő (mely ritka az FCI standardok között az olasz fajtákat leszámítva), a fajtára vonatkozó állattani, a munkához és a fajta szépségének meghatározásához szükséges dokumentumnak. Az új feltételrendszer elismeri és összhangban kapcsolódik a régi tradícióhoz, az úgynevezett szentbernáthegyi aranykorhoz (Golden Era), melyben a fajta alapvető koncepciója egy látványos munkakutya: erős, impozáns, nagy méretű, masszív csontozattal, hosszú végtagokkal. (a könyök talaj távolság a marmagasság 50%, vagy azt meghaladó hosszúságú), a vízszintes far (a hát vízszintes síkjával 15-20 fokos szöget zár be), a hátsó végtagok mérsékelten szögelvek, a testalkat izmos (sem laza, sem pedig túl száraz), a fej nemes megjelenésű, szögletes, a törzs négyzetes, megfelelően hosszú nyak. Nehezen fáradó, kitűnő mozgás és mozgékonyág jellemzi. Egyetérthetünk abban, hogy a szentbernáthegyi új fajta standardja átfogóan és tisztán magába ötvözi Dr. Antonio Morsiani standardhoz írott feljegyzéseit (Comments to the Saint Bernard Standard) melyet több nyelvre lefordítottak és a világon sok neves bíró, tenyésztő a bernáthegyi fajta Bibliájának tart. A feljegyzés, a bernáthegyi tudományának valódi öröksége, nélkülözhetetlen azon bírók és tenyésztők számára, akik ezen bonyolult fajta ismeretének valódi mesterei szeretnének lenni. A feljegyzések tekinthetők a fajta tudományos, felülmúlhatatlan mesterdarabjainak, az eddigi legrészletesebb dokumentáció, több ezer kiegészítő magyarázó szöveggel, mely a szentbernáthegyi fajta eddigi legjelentősebb kutatója több mint ötvenévi munkájának eredménye. Az Antonio Morsiani ideális kutyáról alkotott profilképét, mint nélkülözhetetlen magyarázatot az FCI, a fajta hivatalos standardjába foglalta. Dr. Antonio Morsiani kutatásának teljes anyaga mindenki számára rendelkezésére áll, aki teljes mélységében el szeretne mélyedni a fajta ismeretében a Bagnara di Romagna-ban (Olaszország, Ravenna). Sajnos meg kell jegyeztem, hogy akárhányszor is meghívtuk az Olasz Kennel klub all-rounder és más nagybecsű bírót

a klub és a fent említett alapítvány évente több alkalommal is megtartott továbbképzéseire, nem mutattak nagy érdeklődést a rendezvények iránt.

A végeredmény pedig elmaradhatatlanul jelentkezik a minden héten megtartott kutyakiállításokon, a fajta hatalmas kárára, amikor a tenyésztők és tulajdonosok egymásnak ellentmondó bírálatokkal szembesülnek (nemzeti és nemzetközi szinten) az összkutyás és a fajta speciál kiállításokon egyaránt (amikor a bíró majdnem minden esetben specialista). Ez a probléma természetesen fennáll más fajták esetében is, azonban a szentbernáthegyi fajta összetettsége miatt a fent említett hiányosságok és ellentmondások kártékonyasága sokszorosan jelentkezik. A bernáthegyi tanulmányozása és ismerete nagy komolyságot és elkötelezettséget kíván a bírók részéről. Ezennel ismételtlen megragadnám az alkalmat, hogy továbbképzéseinkre meginvitáljam a speciál és allrounder bírókat, továbbá azokat, akik a jövőben bírók szeretnének lenni. Olaszország abban a szerencsés helyzetben lévő egyetlen ország, amely magáénak tudhatja a szentbernáthegyi kutyával kapcsolatosan végzett tanulmányok legrészletesebb dokumentumait, ahol a bíróknak és tenyésztőknek nagyobb figyelmet kellene szentelnie a rendelkezésére álló ismereteknek és a több, mint száz éves fajta történetének.

A tenyésztő célja a legjobb egyedek kiválasztása kell legyen, a tenyésztő bibliája a fajta standard és a fajta standardhoz kapcsolódó leírások. Minden eltérés ettől a szabálytól a fajta lényegét komolyan veszélyezteti. Ne felejtjük, hogy a fajta standard szövegét csak a kapcsolódó megjegyzések tehetik számunkra teljesen érthetővé. Önmagában a standardot megtanulni sem a bírók, sem pedig a tenyésztők számára nem jelenti azt, hogy a szentbernáthegyi fajtát részletesen megismernék. A fajta genetikájának tanulmányozása alapvető fontosságú a tenyésztők számára a felelősségteljes szelekcióhoz, míg a bírók akkor tudnak jó szolgálatot

tenni, ha ismeretében vannak a fajta alapvető genetikai tulajdonságaival.

Mint FCI bírók és tenyésztők kijelenthetjük, hogy egy olyan standard birtokában vagyunk, mely a pontos meghatározások lévén tökéletes eszköz a fajta jövőbeli fejlődéséhez, elemzéséhez és ennél fogva tudományos szempontból a másik két standard fölé helyezhető (angol és amerikai standardok) melyek elavultak és nem tudományos alapon összeállítottak, ennél fogva nem alkalmasak megfelelő és pontos alakítani, valamint funkcionális képet alkotni a fajtáról. Mindazonáltal világosan látható, hogy mindhárom standardban pontosan meghatározásra kerülnek a fej, törzs és végtag arányok, részletesen meghatározva a könyök-talajmarmagasság arányokat és a hátulsó végtagok szögelését (még az amerikai standard is 50% vagy azt meghaladó arányt ír elő a marmagassághoz képest és mérsékelt hátulsó végtag szögelést, mint az a hegyi kutyáknál szükséges). Sok amerikai tenyésztésű kutya (szerencsére nem mind) rossz irányú, éles kontrasztban van a standard ezen előírásával szemben, mely megmagyarázhatatlan, egészen karikatúra jellegű formákat ölt. Az elmúlt néhány évtizedben megfigyelhető a lekerekített fej, kicsi és nem szögletes orrtükrök, túl rövid arcorri rész (kevesebb, mint 36% a fej teljes hosszának, melyet a standard előír), kevésbé cizellált koponya, lapos koponyatető, erőteljes ráncok a fejen, túlságosan kisméretű fogak, általánosságban túlzottan rövid nyak, négyzetes törzs, túlzottan lejtős farral, túlszögelt hátulsó végtagok (németjuhászhoz hasonló), a mellső végtagok túlságosan rövidek, ahol a könyök talaj hosszának aránya kisebb, mint 50% a marmagasságához viszonyítva, gyakran hordós mellkas figyelhető meg, mely a könyök alá ér, túlsúlyossággal és szöveti lazasággal kísérvé (ez kórosnak tekinthető a fajtát illetően). Ezek a tulajdonságok nemcsak hogy nem felelnek meg az FCI standardnak, hanem még az amerikaiak saját standardjába sem illeszkedik, így emiatt nagyon fontos lenne, hogy az amerikai bírók és tenyésztők valamilyen előremutató megoldást találjanak.

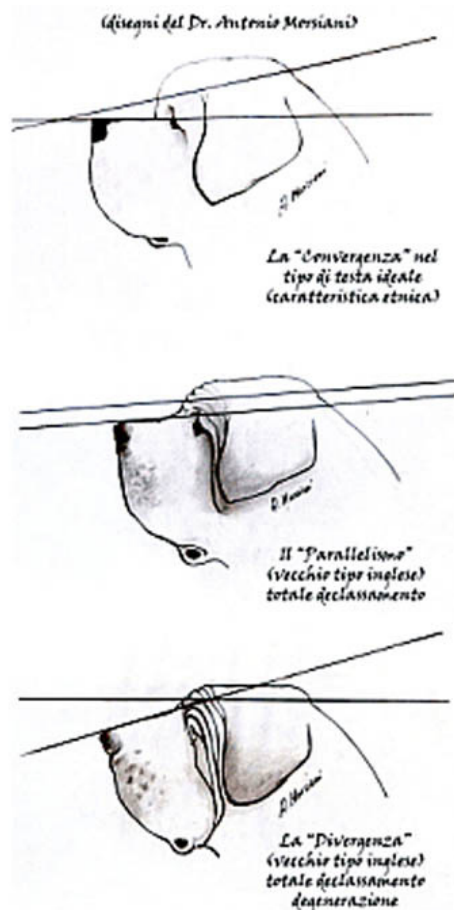
A kutyakiállításon a bíró feladata, hogy a legjobb tulajdonságokkal rendelkező egyedeket emelje ki, ami a tenyésztők számára példa lehet a további tenyésztéshez, a XIX. század elején elindított genetikai fejlődéshez. Természetesen ez a legritkábban fordul elő, és többnyire utópia marad. Példának okáért tételezzük fel, hogy nem létezik kutyakiállítás, melyen a szakmailag felkészült bírók nem alkalmazzák a jelenleg is alkalmazott FCI standardot. Mi történne ekkor az alpesi óriásunkkal? Valószínűleg, ekkor egy új beráthegeyi bonsai fajta születne, mely teljesen eltérne a most használt standardunktól (melyet aztán minden bírónak és tenyésztőnek követnie kellene).

Hasonló helyzet az alábbi szituációból keletkezik:

1. A kutyás világra jellemző globalizáció révén, (mely Olaszországban és Európa más országaiban is megfigyelhető) amikor a kutyák olyan országokból jönnek, melyek nem tartoznak az FCI szabályai alá. Mint láttuk, hogy azok az országok, melyek nem tartoznak az FCI fajta standard hatálya alá, a nem egységes megjelenés miatt, gyakran karikatúra jellegű, potenciálisan kóros (teljes kontrasztban a saját standardjukban meghatározottal) és a kutya funkciójának egyáltalán nem megfelelő típusokat láthatunk eltérően az FCI standard által meghatározottaktól.

2. A bírók hangsúlyozottan nagy érdektelensége a továbbképzések, tanulmányok iránt, a fajta standard nem tökéletes ismerete, továbbá a standardhoz írt kiegészítő tanulmányok nem megfelelő ismerete miatt a bírálatok minőségében nagy eltérések lehetnek.

FENT: konvergencia - az ideális fej típus
 KOZÉP: párhuzamosság (nem megfelelő)
 LENT: divergencia (nem megfelelő)

3. A tenyésztők és tenyésztő jelöltek gyakran elfelejtik, hogy a szentbernáthegeyi a 2. fajtacsoportba (őrző, védő, munkakutyák) tartozik, nem pedig a 9. fajtacsoportba (társasági kutyák). Az Olasz Szentbernáthegeyi klub a kiállításokról gyakran kap olyan visszajelzést, hogy a kutyákat az alábbi problémák miatt zárják ki, sorolják hátra: enyhe fokú előreharapás, a rendkívül kisméretű kiállítási körben a kutya nem tud ügetni, a P1 (premolár kis őrlőfog) fog hiánya, törzs nem elég kvadrátikus, a lábak túl hosszúak, vagy a far túl egyenes. A fenti példák alapján kijelenthető, hogy túl sok bíró nincs tisztában az új FCI standarddal, mely 2004. április 1-jén került bevezetésre. (Dr. Giovanni Morsiani fordította németről olasz nyelvre, melyet az Olasz Kennel klub minden bírónak

megküldött.) ezek a bírók a szentbernáthegeyi fajta alapvető ismérveivel sincsenek tisztában, mint az enyhe előreharapás a fajtánál megfelelő, a P1 fog hiánya tolerálható. A szentbernáthegeyi tipikusan hegyi kutyafajta, melynél a far vízszintes, hátulsó végtagjai hosszúak, mérsékelt szögeléssel mely lehetővé teszi, hogy a kutya felfelé másszon, és fáradtság nélkül átgázoljon a mély havon - a felépítése miatt egyébként is inkább galoppozik.

Ugorjunk át a küllem nemességének tárgyalását, mely komplexitása miatt egy különálló fejezetet igényelne. Megállapíthatjuk, hogy a nemességet elsősorban a fej és a tekintet határozza meg, melyet azok tudnak csak igazán értékelni, akik valóban közel állnak a fajtához. Az Olasz Szentbernáthegy klub nem tudja tolerálni azokat a bírálatokat, melyek nem az FCI standard alapján történnek, minden FCI bírónak és tenyésztőnek az FCI standardot és szabályait kell elfogadnia.

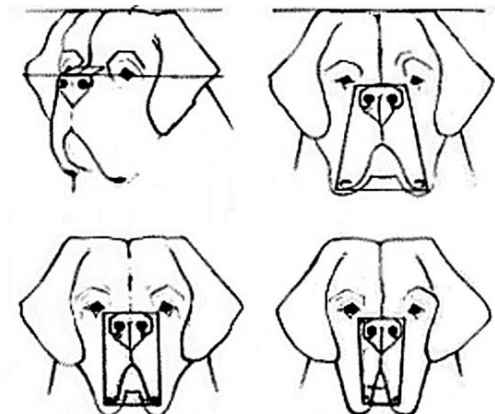
Mindenkinek, akit érdekel a szentbernáthegy, legalább a következőkben felsorolt szempontoknak kell nagy fontosságot tulajdonítania:

1. A fej struktúrája: a fej szögletes, a fej izmai az impozáns koponyacsontra rásimulnak, a fül magasan tűzött, mely a fej felső részének karakteres szögletességét emeli ki. A fej általánosságban nem ráncos, kivéve, ha ráncosodás a fej speciális területein látható, a szemgödör felett és a szemöldöknél. Az orrtükör széles és szögletes, a járomcsont nem eltúlzottan kifejezett, a szem rombusz formájú, mely a fej front részén helyezkedik el (hozzávetőlegesen 15 fokos szöveget zár be az orrhát síkjával), az ajkak egy fordított "U" alakot formálnak, követve az állcsont alakját, szemből nézve a széles és egyenes orrhátból egy egyenlő szárú széttartó trapéz formába rajzolhatóak. (lásd Antonio Morsiani rajzait). A párhuzamos vagy összetartó trapéz szárukba illeszkedő ajkak formája, hibás. Az arcarr szélei párhuzamosak, soha nem összetartóak, az orrhát szemből nézve nem lekerekített, az orrhát oldalról nézve vízszintes, az orrtükör elülső-felső része egy síkban van az orrháttal, az arcorri rész soha nem eltúlzottan lekerekített, sem nem túlzottan rövid, vagyis nem lehet a fej teljes hosszának 36%-nál rövidebb.

2. Nagy méret: emlékezzünk, hogy az óriás méretű fajtáról beszélünk, ennél fogva kívánatos a megfelelő tömeggel rendelkező nagy és masszív test.

3. A marmagasság maximális nagysága: (a standard a maximális magasságot 90cm-ben határozza meg, azonban a kutya lehet magasabb, mindaddig, amíg megjelenése harmonikus). Természetesen a nagyságot nem tekinthetjük olyan jellemvonásnak, mely szélsőségekbe torkollik. A méret nagyságát élettani szempontból kell figyelembe venni, mely azt jelenti, hogy az elvégzendő feladat ellátásához kell, hogy kapcsolódjon. A nagy természetnek, kiegyensúlyozott méret-tömegesség-súly arányában kell megtestesülnie. A kutya megfelelő izomzattal, erős csontozattal, továbbá megfelelő szögelésekkel és arányokkal rendelkezzen, ezekkel biztosítva a könnyed, sima, ámde erőteljes mozgást, mely szükséges a hegyi munka viszontagságainak elviseléséhez. Általánosan elterjedt nézet, miszerint a nagyméretű kutyák mozgása biztosan rossz, nem helyénvaló, mivel a bernáthegy képes erre, illetve az állatvilág egyéb területein is megfigyelhetjük ezt a jelenséget. Egyik barátom Giuseppe Colombo Manfroni egyik, olasz vizsláról szóló könyvében feltett híres kérdése: vajon egy sertés alacsonyabb termete miatt szebben mozog, mint egy ló? Nincs nagyobb igazság, és igaz ez a szentbernáthegyire is. Próbáljuk lekicsinyíteni a fajtát, hogy a közepes és kistermetű kutyafajták egészséges mozgását elérjük, lerombolva ezzel a századon át tartó törekvést, a nagy méret elérésére, mely elengedhetetlenül szükséges az elvégzendő munkához. Ez egy borzasztó hiba a szentbernáthegy tenyésztésében, és a jelenlegi dekadens hozzáállás eredménye. A "hatalmas szörnyeteg kutya" megállapítást cáfolja a fajta története (számos nagytestű kutya nevével akár egy könyvet is meg lehetne tölteni, melyek bizonyították funkcionális rátermetségüket és harmonikus mozgásuk szépségét), továbbá a megfelelő szögelések és testarányok, a különböző anatómiai részek egyensúlya kétségbevonhatatlanul igazolta, hogy a szentbernáthegy lehet egy igazi nehéztöltő a középtermű kutyák mozgékonyágával, azonban azoknál sokkal nagyobb állóképességgel.

Nem kétséges, a szentbernáthegyit sokkal nehezebb egészségben felnevelni, mint a legtöbb fajtát. A közepszerű méret csupán azoknak lehet a tenyésztési sikere, akiket igazán nem is érdekel a fajta, De átgondolt és nem profitorientált hozzáállással mindez elérhető.

JOBBRA FENT: Az arcarr szemből nézve egy lefelé széttartó trapéz formát mutat (megfelelő).
LENT: A fenti képtől eltérő formák hibásak.

4. A kóros elhízásra való hajlam: A jól látható szöveti lazaság, túlzott bőrrőség egyértelmű megnyilvánulásai az elhízásra való hajlamnak, mely kóros és a fajtára nézve rendkívül káros. A szentbernáthegyi felépítése száraz és csak mérsékelt ráncosodás megengedett.

5. Atletikus felépítés: Ezt a fontos jellemvonást a 3. pontban tárgyaltuk.

6. Mozgás: Ne felejtsük, hogy egy bernáthegyi, melyet az előbbi pontokban említettek alapján tenyésztettek, a kiállítási ringben néhány kör után hamar leghagyná felvezetőjét, mert az ügetés nem az alkatához illeszkedő mozgásforma. Ez alapján a legtöbb bíró rosszul értékeli a fajta mozgását, hajlanak inkább preferálni a németjuhász kutyához hasonló mozgást, mely látványosan üget. A németjuhász rendkívül látványos ügetése ahhoz a fajtához illeszkedik. Ez nem jelenti azt, hogy más fajtáknál is ez a forma lenne a követendő. Hogy a bernáthegyinél a németjuhászhoz hasonló ügetést érzünk el, a fajta testfelépítését módosítani kellene: a far a hát vízszintes síkjával nagyobb, mint 25 fokos szöget kell bezárjon, egészen akár a 45 fokos szögig, a hátulsó végtagok szögelésének is sokkal határozottabbnak kellene lennie, a mellkasnak a könyök szintje alá kellene érnie, a mellső végtagoknak is rövidebbeknek kellene lenniük. (a könyök-talaj távolság kevesebb, mint 30% a marmagasságnak) A szentbernáthegyi tökéletes arányait az FCI fajta standard írja le, mely az amerikai standardban is megegyező.

Következtetéseinket az alábbiakban összegezzük:

- a) A marmagasság törzshosszhoz viszonyított ideális aránya : 9:10
- b) A talaj-könyök távolság és a marmagasság aránya meghaladja az 50%-ot (hosszú lábak)
- c) A könyök-mar távolság 50%-45%
- d) A koponya hossza hozzávetőlegesen 64% a fej teljes hosszának
- e) Az arcorri rész hossza, hozzávetőlegesen 36% a fej teljes hosszának
- f) A nyakszirt-arcorri tengelyek konvergensen metszik egymást

Jelen dokumentum röviden összegzi a szentbernáthegyi fajta lényegi leírását, minden eltérés kritikusan befolyásolja a fajta további fejlődését, melyet a bírálatoknál súlyosan kell büntetni. Rajtunk - szakértőkön, bírónon, tenyésztőkön - áll, hogy feladatunkat állhatatosan, egy életen keresztül kutatással és tanulással töltsük, teljes alázattal kezeljük a szentbernáthegyi fajtát és figyelünk, hogy minden lépésünk ennek a hatalmas fajtának a történetét szolgálja.

Dr. Giovanni Morsiani

Dr. Gianluigi Streparola

Az Olasz Szentbernáthegyi Klub elnöke

Az Olasz Szentbernáthegyi Klub elnökhelyettese

Nemzetközi fajtaspeciál bíró és oktató

Nemzetközi fajtaspeciál bíró

A fajta Technikai Igazgatóságának elnöke

A fajta Technikai Igazgatóságának elnök-helyettese

ÁLLÁSFOGLALÁS AZ AMERIKAI SZENTBERNÁTHEGYI ÉS AZ EREDETI SVÁJCI FAJTA STANDARD VÉDELMEBEN

(Horst Vogel)

Az alábbi cikket Horst Vogel amerikai egyesült államokbeli tenyésztő és bíró írta, mely a Saint Fancier Magazin 2007. szeptember-októberi számában jelent meg az "Állásfoglalás az igazi szentbernáthegyi kutya védelmében" cikkre válaszolva.

Sokáig gondolkoztam és vívódtam, hogy megírjam-e ezt a cikket, de úgy éreztem, mindenképpen válaszolnom kell a Dr. Giovanni Morsiani és Dr. Gianluigi Strepapola "Állásfoglalás az igazi szentbernáthegyi kutya védelmében" címmel írt cikkére. Az amerikai bernáthegyit kedvelő tenyésztők és bírók túl rég óta hallgatnak, elengedve fülük mellett az általuk tenyésztett kutyák minőségére vonatkozó minden rosszindulatú rágalmozást és kritikát, melyet olyan önjelölt szakértők tesznek, akik még eddig soha nem bizonyítottak tenyésztési munkájukkal, továbbá önálló gondolatok helyett csak mások korábban elhangzott véleményét ismétlik. Néhány ilyen kritikus még egyáltalán nem is járt az Amerikai Egyesült Államokban, hogy saját szemével is láthatta volna az itteni kutyákat.

Őszintén remélem, hogy írásommal egyetlen európai barátomat sem sértem meg, és nem okozok szakadást az európai és amerikai felek között.

Egyszerűen csak tisztázni szeretném, hogy a kérdéses cikk bizonyos kinyilatkoztatásai nem pontosak, továbbá fel kell szólalnom azon negatív kritikák ellen, melyekkel az amerikai szentbernáthegyit illették. Szükséges rámutatnom, hogy a cikk írója nagyon csekély tapasztalattal rendelkezik az amerikai bernáthegyit illetően. Engedjék meg, hogy ez utóbbival kezdjem. Ismereteim szerint Dr. Giovanni Morsiani látogatásai hazánknak csupán csak a nyugatiparti részére korlátozódtak, illetve a legkeletebbi részre is csak édesapját elkísérve jutott el, aki St Louisban bíralt 1985-ben. A cikk írója soha nem bíralt az Amerikai Egyesült Államokban és a legutolsó nemzeti kiállításra (National Specialty) 1988-ban látogatott el. Nem hiszem, hogy Dr. G. Strepapola valaha is bíralt volna, vagy ellátogatott volna amerikai bernáthegyi speciál kiállításra, így számomra nem érthető, hogyan adhatta nevét az amerikai szentbernáthegyi bíráló részekhez.

A cikk íróinak az Amerikában tenyésztett bernáthegyiről körülbelül olyan mély ismeretei lehetnek, mintha valaki egy kulcslyukon keresztül nézné a világot, és ez alapján alkotna véleményt a kívül történő dolgokról.

A cikk kéri, hogy kérdés vagy fenntartás nélkül fogadjuk el a Morsiani által megálmodott típust. Idézem: "*mindenki számára egyszer s mindenkorra megteremtse a fajta alapvető jellemzőinek meghatározását, melytől soha, semmilyen körülmények között nem térnek el a fajta speciál vagy all rounder bírói*".

Dr. Antonio Morsiani munkásságát mindig is elismertem, azonban 100%-ban, minden körülmények között senki sem lehet tévedhetetlen, és csak a kutatás vezethet fejlődéshez, amikor tovább vizsgáljuk, vagy megkérdőjelezzük a létező tanokat. Még mindig azt hihetnénk, hogy a Föld lapos, ha néhány száz évvel ezelőtt felfedezők nem kérdőjelezték volna meg ezt az elképzelést.

Az "Amerikai Standard", - mely valójában egy téves névcseré - az amerikaiak által csak nagyon kis mértékben megváltoztatott eredeti svájci standard, amelyet 1883-ban 3 svájci tenyésztő, T. Kunzli, M. Siber, és E. Baur állított össze, majd azt a későbbiekben Dr. B. Siegmund és Jaques Kramer egészített ki.

Ez az egyetlen fajta standard, melynek története visszavezethető, és bizonyította, hogy a tenyésztők és bírók számára egyaránt használható eszköz. A gyakran emlegetett német és svájci tenyésztés arany korában (Golden Era) ugyanezt az eredeti svájci fajta standardot alkalmazták. Igen, Emir v.

Yura, Rasko v.d. Reppisch, Meta v. Lotten, Nestor v. Rigi, Dieter v. Norden, Zeno v. Grossglockner tenyésztése idején is a cikk írói szerint, idejét múlt fajta standardot használták.

Akkor a későbbiekben tenyésztett kiemelkedő kutyák, mint Castor & Cargo v. Leberberg, Emir v. Wengibach és a Bismarkturm kutyák (a Soccorso kennel alapító kutyái) miért a fent említett standard alapján kerültek tenyésztésre és bírálásra? Paul Adam, Anton v. Hofli tenyésztője és maga Dr. Antonio Morsiani is ezt a standardot alkalmazta iránymutatásnak tenyésztési munkáihoz. Ez, az idejét múlt fajta standard több, mint 100 éve szolgálja sikerrel fajtánkat. Az amerikaiaknak van egy régi mondásuk: Ami nem romlott el azt minek javítani? Jómagam és az amerikai bernáthegyi tenyésztők, bírók véleménye, hogy nincs okunk az általunk alkalmazott standardot csak azért megváltoztatni, mert az FCI ezt kéri a szerződött országoktól. A cikk legironikusabb része az, amikor az FCI standardra hivatkozva, a mellékelt képeken látható kutyák mindegyikét a régi svájci standard alapján tenyésztették, melyet tévesen nevezhetünk az Amerikai Standardnak.

A cikk nagyon zavaróan értékeli az amerikai bernáthegyit. Kijelenti, hogy kutyáink minősége elmarad az FCI országokban tenyésztett kutyákénál. Több mint 41 éve vagyok a fajta kedvelője és tenyésztője, 30 éve bíró és úgy gondolom, hogy ez a kijelentés teljes mértékben inkorrekt. Minőséget, bármerre is vetődjön az ember, mindenhol találni, Európában és Amerikában is. Minden alkalommal, amikor Európába utazom, látok néhány igen jó minőségű bernáthegyit, sok közepszerű kutyát és jó néhány nagyon rossz minőségű kutyát. Pontosan ugyanaz a helyzet, mint az Amerikai Egyesült Államokban. Az amerikai szentbernáthegyi leírása és a cikkhez mellékelt amerikai bernáthegyit stílizáló, rendkívül rosszul értelmezett rajzhoz szeretném az alábbiakat leírni:

Jómagam és az amerikai bernáthegyi tenyésztők nagy része elismeri, hogy a hazánkban tenyésztett kutyák az európai egyedekhez hasonlóan, lehetnének valóban magasabbak, továbbá az Európában tenyésztett kutyák fogazata általánosabban jobbnak tekinthető. Viszont az Amerikában tenyésztett egyedek: izmosabbak, mozgásuk minden módban jobb, méretükhöz képest erősebb csontozatúak, sokkal jobb a felső és alsó vonaluk, szélesebb farral és mellkassal rendelkeznek. Ameddig az amerikai tenyésztők programjukban sikerrel kezelik a túlszögelt hátulsó végtagok problémáját, addig Európában általánosnak tekinthető a meredek szögelés és a gyenge hátulsó végtagok. Az amerikai bernáthegyi sokkal kevésbé agresszív, igazi barátságos óriás.

Albert de La Rie (Dr. Antonio Morsiani egyik mentora és tanácsadója) 1967-es Amerikában történt bírálatakor fajtagyőztesnek hozta ki Titan v. Mallen-t melyet, Emir v. Jura újjászületésének titulált, és naplójában megjegyezte, hogy 18 rendkívüli minőségű bernáthegyit látott ugyanazon a kiállításon. Ilyet lehetséges látni Amerikában! Ez igazán nagy elismerés egy nemzetközileg elismert bírótól. Természetesen Európában és Amerikában is láthatók nagyszerű, közepes és gyenge minőségű kutyák. Titan v. Mallen Best in Show győzelmének ideje óta az amerikai bernáthegyi exponenciális fejlődésen ment keresztül, így a jelenlegi állományban csak egy lehetne a kitűnő minőségű kutyák között.

A mérettel kapcsolatban szeretném véleményemet leírni. Fajtánk egy igazi óriás méretű kutya, mely nem azt jelenti, hogy a legmagasabb, de talán a legerőteljesebb. A kijelentés, hogy egy hegyi mentő kutyának minél nagyobb méretűnek kell lennie, meghazudtolja a tényeket. Egy homályos képről tudjuk, hogy Barry II magas kutya volt, Barry III kitömve látható, mely hozzávetőlegesen 71cm volt, a feljegyzések alapján a hegyi kutya megtestesítője. Barry I kitömve látható a Berni Természettudományi Múzeumban, melynek magassága hozzávetőlegesen 73cm, azonban 1923-ban magasságát 10 centiméterrel megnövelték restaurálásakor. Ennél fogva ez a mentőkutya 64 centiméteres volt. Figyelembe kell vennünk a test ellenálló képességét a magasság függvényében. Általános tény, hogy a méret növekedése negatívan befolyásolja a szervezet ellenálló képességét. Nagyon kicsi a valószínűsége, hogy egy nagyon magas és nagy tömegű embernek sikerül lefutnia a maratoni távot, a bernáthegyit sem nevezik be az alaszki szánhúzó versenyekre. Hivatalos feljegyzések alapján az alaszki malamuthoz hasonló nagyságú más fajta még soha nem teljesítette a szánhúzó versenyeiktől elvárt feladatot.

Természetesen én is előnyben részesítem a nagyméretű bernáthegyit és az angol standardból idézem a minél nagyobb annál jobb, ameddig a kiegyensúlyozott megjelenés és harmónia megmarad.

Az amerikai bernáthe gyi bizonyította rátermettségét és általános használhatóságát az engedelmességi versenyeken, a kocsi fogat-húzó versenyeken, agilityben és a súlyhúzó versenyeken egyaránt. A legnagyobb súly, amelyet kutya valaha elhúzott 1157 kg volt, mely teljesítményt 1976-ban egy Amerikában tenyésztett szentbernáthe gyi nyújtotta.

Az amerikai tenyésztésű szentbernáthe gyi soha nem másodlagos a más országokban tenyésztett egyedeknél, hiszen nagyszerűen bizonyította erényeit. Az amerikai bernáthe gyi vérvonalak számos országban nagyon pozitív hatást eredményeztek: Belgium, Hollandia, Luxemburg, Norvégia, Svédország, Japán, Ausztrália, Mexikó, Kanada.

Zárszóként emelem poharam az amerikai bernáthe gyire, tenyésztőire és a támogatóira az egész világon.

Üdvözlettel,

Horst Vogel

Tenyésztő és a szentbernáthe gyi fajta kutatója 41 éve,

75 champion tenyésztője,

Nemzetközi bíró 30 éve,

Elnökségi tag a Saint Bernard Club of America-ban és a WUSB-ban,

5 National Specialty és 3 WUSB show bírója,

Az SBCA illusztrált standard magyarázat bizottságának tagja,

Az USA WUSB delegáltja

Mellékelten látható néhány amerikai tenyésztésű szentbernáthe gyi kutya és a Dr. A Morsiani által az amerikai bernáthe gyiről rajzolt kép. Kérlek, kedves olvasó, Te legyél a bíró!

A képeken látható kutyák mindegyike vagy ma is él, vagy az elmúlt 5 évben élt. A kutyák dédszülei, nagyszülei, szülei is mind amerikai tenyésztésűek.